

Naslov originala:
Jason Fry
Minecraft: *The Voyage*

Copyright © 2022 Mojang AB. All Rights Reserved. Minecraft, the Minecraft logo and the Mojang Studios logo are trademarks of the Microsoft group of companies. This translation published by arrangement with Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2022

ZA IZDAVAČA:
Marko Sabovljević

UREDNIK:
Marina Sabovljević

PREVOD:
Boris Đorđević

LEKTURA:
Maja Banjac Kesić

KOREKTURA:
Nataša Ninković

ILUSTRACIJA I DIZAJN KORICE:
Ijan Vajlding

ŠTAMPA:
Alpha print, Zemun

TIRAŽ:
1000

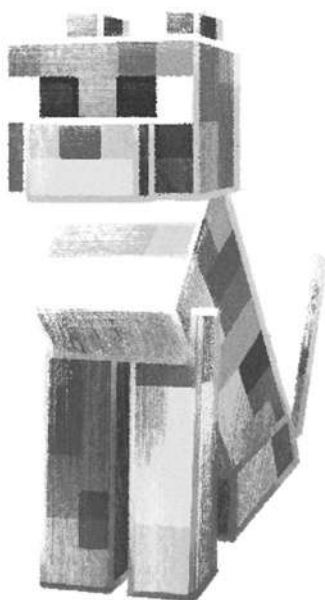
IZDAVAČ:
Publik praktikum
Dobrovoljačka 10/1, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA:
2022

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

MOJANG

MINECRAFT PUTOVANJE

DŽEJSON FRAJ

Ova knjiga posvećena je Semu Džouns, piscu,
misliocu i pripovedaču čiji rad treba pratiti.
Mali, kada budeš promenio svet, dugovaćeš mi posvetu.

POGLAVLJE 1

KUĆA PORED MORA

O Steksu Kamenorescu i njegova tri verna druga

U kući pored mora živeo je mladić.

Za koji tren ću vam pričati o mladiću, koji je, na kraju krajeva, glavni junak ove priče. Ali prvo bi trebalo da saznate nešto o samoj kući, jer je i ona bitna za našu priču.

Kuća nije bila palata. Verovatno je ne biste nazvali ni vilom. Ali jeste bila velika, i većina onih koji su je videli mislili su da je prelepa. Bila je sagrađena od pegavog crno-belog diorita, ružičastog granita i stakla. Diorit i granit bili su marljivo uglačani, te su prvi jutarnji zraci sunca činili da kuća sija, kao da je obasjana iznutra.

Bila je izgrađena na padini zelenog brda prošaranog belim brezama, tako da je izgledala kao deo pejzaža, a ne kao nešto veštački umetnuto u njega. A i zemlja oko nje bila je pažljivo preoblikovana da bi izgledala još lepše.

Ako biste kući prišli s mora, izašli biste iz čamca na široki zeleni travnjak koji je sa obe strane bio oivičen drvoredima breza. Sa vaše desne strane, ugledali biste brežuljak prekriven cvećem svih boja: ružama, božurima, lalama, različcima i belim radama. Sa vaše leve strane, pored još jednog brežuljka, videli biste kokošinjac i torove za krave, svinje i ovce, a iznad njih biste naišli na brižljivo održavane redove useva: pšenica, cvekla i šargarepa, a zatim i parcele u obliku kvadrata sa dinjama i lubenicama. Pred vama i iznad vas videli biste kuću. Da dođete do nje, prošli biste

između belih breza, pomislivši možda kako pomalo podsećaju na vojnike na paradi, obišli fontanu, koja je veselo prskala i žuborila u centru pravougaonog travnjaka, i popeli se uz široke ugaćane stepenice od diorita do ulaznih vrata.

Mladić koji je živio u kući zvao se Steks Kamenorezac, i bio je treća generacija Kamenorezaca koja je tu kuću zvala domom. Steksova baka, prva iz porodice Kamenorezac za koju je iko čuo, sagradila je pre mnogo godina jednostavno boravište na padini brda – jedva više od pećine napravljene od zemlje i kamena. Njen sin, Steksov otac, bio je taj koji je proširio kuću, posadio cveće i drveće, i načinio od doma Kamenorezaca impresivno imanje.

Steksov otac i baka odavno su preminuli i sahranjeni su, pored ostalih članova njegove porodice, na počasnom mestu u bašti iza kuće. Steks je živio sâm, to jest gotovo sâm. Sa njim su živjele tri mačke: crna sa zlatnim očima, tigrastosiva sa zelenim očima i sijamska sa plavim očima. Zvale su se Antracit,* Emerald** i Lapis,** po stenama i mineralima koje je porodica Kamenorezac godinama iskopavala iz zemlje.

Steks ih je voleo i smatrao ih je za dovoljno dobro društvo da bi vodio srećan život. U poslednjih nekoliko godina počeo je da priča sa njima, iako je zauzvrat dobijao samo trzanje repovima, pređenje i povremeno mjaukanje. Posetioci domaćinstva Kamenorezaca navikli su se da zatiču Steksa negde na imanju kako sadi cveće ili potkresuje drveće i prijateljski ćaska sa jednom ili više mačaka, koje bi u većini slučajeva spavale na suncu.

Ljudi koji su živeli u blizini imanja Kamenorezaca smatrali su takvo ponašanje pomalo čudnim, ali opet, sve u vezi sa Steksom delovalo im je pomalo čudno. Najstarije komšije sećale su se Steksove bake kao veštog rudara, žene koja se nikad nije libila da umaršira u mračnu rupu u zemlji i vrati se pognuta do zemlje pod bogatim tovarom minerala i čudesnim dragocenostima.

---

* *Antracit* – vrsta uglja, kameni ugalj, najčešće sive, ali može biti i crne boje. (Prim. prev.)

** *Emerald* – smaragd, zelene boje. (Prim. prev.)

*** *Lapis lazuli* – poludrugi kamen, plave boje. (Prim. prev.)

Mlađi su se sećali Steksovog oca kao velikog avanturiste, nasmejanog čoveka koji je voleo da putuje po svetu i upoznaje nove ljude. Steksov otac voleo je priče, i bio je prilično dobar u pričanju sopstvenih, kao i u ubeđivanju ljudi koje bi tek upoznao da će bolje proći ako kupe kamen koji su Kamenoresci izvadili i isekli u uglačane blokove.

Sve komšije, bez obzira na godine, slagale su se da Steks nimalo ne liči na baku ili oca. Odlazio bi do kancelarije Kamenorezaca na svakih nekoliko nedelja da bi se pobrinuo za porodični posao, ali koliko je ikome bilo poznato, on nikada nije putovao po šumama ili preko ravnica, niti se ikada otisnuo sa pristaništa Kamenorezaca na putovanje do neke od zemalja o kojima je njegov otac pričao tako čudesne priče. Svi su se slagali da je Steks bio vešt u iskopavanju i sečenju kamena, naučivši zanat od oca i bake, ali se nikada nije interesovao da otvori nove rudnike i otkrije šta bi mogli da sadrže. Ljudi koji su dolazili da posete Steksa u velikoj kući pored mora govorili bi da je dovoljno prijetan, ako biste razgovarali o mačkama ili cveću, ali ako biste pokušali da pričate sa njim o bilo čemu drugom, pogled bi mu postao zamišljen i počeo bi da se vrpolti, nekoliko minuta nakon toga smislio bi neki izgovor – često neubedljiv – i povukao bi se u kuću.

Dobronamernim komšijama bilo je žao Steksa, koji je ostao siročić već kao tinejdžer, i pitali su se ima li ičega lošeg u tome što je neko kućni tip koga više interesuju mačke i cveće umesto rudnika, koji su, što će vam i sami rudari prvi reći, uvek mračni, često smrdljivi i povremeno opasni. Ali druge, manje dobronamerne komšije govorile su da je Steks imao sreće što su drugi članovi njegove porodice toliko godina naporno radili, pa on uopšte nije morao naporno da radi. I kako je vreme prolazilo a Steks postajao sve čudniji iz godine u godinu, broj manje dobronamernih komšija nadmašio je broj dobronamernih.

Sad, ja ne mogu znati koliko ti imaš godina. Možda ti je osam, ili osamnaest, ili osamdeset osam, ili čak i osamsto osamdeset osam. (U redu, verovatno nemaš osamsto osamdeset osam.) Ali bez obzira na odgovor, znaš da ljudi često umeju da budu

bezobzirni u vezi sa nečim o čemu, zapravo, i ne znaju puno. Dopusti mi zato da ti ispričam o jednom danu u životu Steksa Kamenoresca: danu o kome će kasnije razmišljati kao o poslednjem normalnom danu u svom životu, jer je to bio dan nakon kojeg je sve počelo tako užasno da polazi naopako. Možda ćeš, kada saznaš o tom danu, i onome što je usledilo nakon njega, moći da izvučeš sopstveni zaključak.

POGLAVLJE 2

POSLEDNJI OBIČAN DAN

Doručak sa macama * Nezvani gost * Obaveze na imanju

* Posao za sekiru * Situacija se popravlja, makar nakratko

Taj konkretni dan počeo je sunčanim jutrom. Steks se probudio kasno, u spavaćoj sobi na spratu koja je nekada pripadala njegovom ocu, onoj čiji su prozori od poda do plafona bili zaštićeni od jutarnjeg sunca brdom koje se dizalo nad vrtom iza kuće. Pospano je trljao oči i pažljivo podigao Antracit, koja je spavala na njegovim grudima, a zatim i Emerald, koja mu je ležala ispružena preko kolena. Nijedna se nije probudila kada ih je nežno spustio na zgužvane čaršave, iako je Emerald široko zevnula i proteglila se u dugačak, zadovoljan luk od krzna. Steks je pogledom potražio Lapis i otkrio da je sijamska mačka već budna, i da se liže sedeći u podnožju Steksovog kreveta.

„Dobro jutro, mace”, rekao je Steks veselo, što mu je donelo malo predenja od Lapis i trzaj uha od Antracit. Još pospan, Steks je obukao ogrtač i protegao se, prošavši rukom kroz raščupanu kosu.

Iz spavaće sobe na spratu merdevine su vodile dole do glavnog dela kuće, a vrata spavaće sobe vodila su na balkon s pogledom na vrt iza kuće. Pre nego što je otvorio vrata balkona, Steks je provirio kroz prozore, u slučaju da u blizini možda vrebaju zombi ili pauk. Ali nije bio previše zabrinut. Prošlo je neko vreme od kada je svanulo, bilo je dovoljno kasno za opasna noćna stvorenja koja bi izgorela na svetlosti sunca ako već nisu potražila

zaklon. Imanje Kamenorezaca bilo je prošarano fenjerima postavljenim na stubovima od diorita, pažljivo raspoređenim unao-kolo da bi odvratili opake stvorove od prilazjenja kući. Ipak, jednog jutra iznad balkona *jeste* vrebao pauk, jedan od onih velikih koji su prekriveni crnim čekinjama i imaju grozd crvenih očiju. Preplašio je Steksa tako da ovaj nije uspeo da dođe sebi tokom većeg dela te nedelje. Kada se to dogodilo? *Prošlog leta*, prisećao se Steks, mada nije bio sasvim siguran da se nije radilo o letu pre toga.

Ovoga puta nije bilo pauka, niti kakvog drugog čudovišta koje bi narušavalo jutarnji mir – tu su bili samo blistava svetlost sunca i topli povetarac. Umiren, Steks je ostavio vrata sobe otvorena i naslonio se na ogradu balkona, gledajući nadole u vrt iza kuće. Ispod je mogao da vidi ivicu bazena za plivanje od diorita, koji je sagradio njegov otac: jedna polovina nalazila se na sunčevoj svetlosti, a druga u senci koju je bacala tavanica od kamena i zemlje. Voda je izgledala osvežavajuće i primamljivo, i Steks je odlučio da će uranjanje u bazen biti odličan način da se okonča ono za šta je pretpostavljao da će biti veoma vruće popodne.

Pored bazena, na obodu bujnog zelenog travnjaka, nalazila su se drvena vrata. Bio je to ulaz u najizdašniji rudnik porodice Kamenorezac, onaj sa dubokim centralnim oknom. Dalje, ispod najstarijih breza i u blizini blistavoplavog vodopada, ležali su grobovi njegovih roditelja i bake i deke, okruženi cvećem. Steks je podigao pogled ka grebenu na drugoj strani vrta iza kuće i stubu od diorita koji je stajao na njegovom vrhu, krunisan fenjerom koji je bacao jarku svetlost. On je označavao rub imanja; iza njega, na zapadu, nalazio se zaliv u obliku polumeseca, oivičen plažom i gustim zelenim šumama.

Ako bi Steks išao duž obale, jednodnevna šetnja bi ga odvela pored rudnika Kamenorezaca, koji se nalazio na jednom ostrvu u moru, do male kućice ukopane u padinu planine, okružene šipražjem i bagremovima: skromne ispostave koju je njegov otac podigao kao bazu za uzgoj stoke i istraživanje tunela i potoka lave koji su se nalazili ispod planine. Kućica je bila opremljena malo čime pored kreveta, peći, kovčega i radnog stola. Steks je

nije obišao još otkad je bio dete i pitao se da li je kućica još tamo. Ali naravno da je bila – zašto bi se išta promenilo?

„Nema razloga da idemo skroz do tamo, zar ne Lapis?“, pitao je Steks, pruživši ruku da pomazi sijamsku mačku, koja je udarala glavom o njegove potkolenice. „Ne kada ovde imamo toliko posla. Počevši od pravljenja doručka za tri gladne mace!“

Obukao se i spustio niz merdevine, sišavši u sredinu glavnog nivoa kuće. Ispred njega, iza velikog zida od staklenih blokova, ležao je travnjak sa fontanom i drvoredom breza koji je vodio do morske obale. Levo je bila trofejna soba porodice Kamenorezac, sa visokom tavanicom, a pored nje i mala spavaća soba sa niskom tavanicom i pogledom na travnjak. Iza njega su se nalazila vrata koja su vodila u vrt iza kuće i prostorija koja je služila i kao ostava i kao radna prostorija, sa kovčezima naslaganim uz jedan zid, i pećnicom, radnim stolovima i razbojima uz drugi, kao i merdevine koje su vodile dole do prostorije za bacanje čini, još jedne ostave i bazena. Desno od Steksa, pored nekoliko kauča i stolica, nalazio se još jedan stakleni zid koji je uokvirivao vrata koja su vodila na travnjak okrenut ka jugu. Steks je jedva nazirao krov kućice za čamce, ušuškan uz brdo i tor za ovce.

Dok je Steks pripremao doručak, Antracit, Emerald i Lapis su se spustile iz gornje spavaće sobe da bi mu se motale oko nogu, mjaučući kao da umiru od gladi. Pripremio im je ribu, odsekao sebi krišku hleba, namazao ga medom i pojeo osmatrajući istočni travnjak, zatim južni, i na kraju vrt iza kuće. Sve je izgledalo kako treba, što će reći da je sve izgledalo isto kao i juče ili nedelju, ili mesec dana pre toga.

Osim.

„Hmm, mace, ovo nije u redu“, rekao je Steks. Odložio je napola pojedeno parče hleba na sto u hodniku, ispod ramova u kojima su se nalazili kameni pijuk i mač, i popeo se merdevinama do spavaće sobe. Zatim je izašao na balkon i zagledao se u greben.

Vrh grebena bio je krunisan krošnjama breza koje su iznikle sa terasastih padina i činile da se veći deo vrta iza kuće nalazi u hladovini. To je bilo ono što je Steksov otac i hteo – sviđala su

mu se njihova bela stabla i uski tamnozeleni listovi nalik na sečiva, i govorio je Steksu kako njihova bela kora prošarana crnim pegama izgleda kao da oponaša diorit u zidovima kuće, čineći da vrt iza kuće i travnjak deluju kao nastavak kuće, a ne kao nešto odvojeno od nje.

Ali sada je Steks jasno video ono što mu se učinilo da je nazreo odozdo. Među lišćem breze na vrhu grebena provirivala je drugačija nijansa zelene boje, a ispod nje i delić tamnog stabla.

„E sad, kako mi je to promaklo?“, zapitao se, zaboravivši da su Antracit, Emerald i Lapis ostale dole srećno svodeći svoj riblji doručak na same kosti. „Na grebenu je izrastao hrast. To ne možemo tolerisati, zar ne? Šta bi otac rekao?“

Steks je neko vreme stajao na balkonu, razmišljajući prvo o hrastu, a zatim pažljivo pretražujući pogledom greben i brda oko vrta iza kuće, u slučaju da mu je promakao i neki drugi uljez. Ali sve je ostalo bilo kako i treba da bude.

„Pa, to je to, dakle“, rekao je Steks. „Moramo izmeniti spisak današnjih obaveza.“

Ali nije krenuo da se pozabavi tim drvetom odmah, niti u narednih nekoliko sati, zapravo. Umesto toga, šetao je obalom imanja, odvojivši vreme da zuri u sante leda u daljini i da prolazi rukom kroz duge vlati trave. Pitao se da li bi cveće na brdašetu izgledalo privlačnije ako zasadi malo jorgovana da bi dodao još koju boju. Ili bi možda trebalo da u potpunosti preoblikuje brdašce i načini ga simetričnim tako što će napraviti terase za cveće.

Steks je zaključio da je preoblikovanje brdašca preveliki posao za jedan dan, posebno tako vrelo, ali obećao je sebi da će ponovo razmotriti tu ideju za nekoliko nedelja. Obišao je krave i kokoške, pokupivši mleko i jaja za ostavu, i završio je obilazak imanja preskočivši ogradu kako bi stao usred svog stada ovaca, koje se sastojalo od belih, ali i onih sa crvenom, žutom, plavom i narandžastom vunom. Mora da je za sobom ostavio otvorena vrata od kuće, jer su mu se mačke pridružile u ovčijem toru, naizmenično mjaučući i predući da bi mu privukle pažnju.

„Mislim da su nam potrebne ljubičaste ovce“, rekao je Steks, posmatrajući jednu crvenu i jednu plavu ovцу koje su pasle travu

u uglu obora. „Zar ne mislite i vi tako, mace? Imanje bi trebalo da ima ovce svih boja, na kraju krajeva.”

Antracit je izabrala baš taj trenutak da mjaukne, a Steks je odmahnuo glavom.

„Da obojim belu ovcu u ljubičasto? Pa, pretpostavljam da bismo to mogli i tako izvesti. Ali ispravnije je to postići na prirodan način, zar ne? U svakom slučaju, nisam siguran da li imamo imalo ljubičaste boje u ostavi.”

Što je Steks duže razmišljao o tome, to je bio sigurniji da je u pravu i da nisu imali ljubičastu boju. Znao je da može pronaći recept za pravljenje ljubičaste boje u jednoj od očevih knjiga u sobi za bacanje čini, dole pored bazena. To ga je podsetilo na plivanje, koje je delovalo kao prijatna aktivnost za prekraćivanje vrelog popodneva; sunce je bilo na polovini neba, ali je i dalje bilo neprijatno vlažno, bez kiše na vidiku. A pogled u nebo podsetio je Steksa na hrast koji je izrastao tamo gde mu nije mesto.

Ponovo je preskočio ogradu, pomislivši da baka ne bi odobrila korišćenje takve prečice umesto kapije. Ovog puta se pobrinuo da zatvori vrata kuće za sobom, iako je Lapis, kao i obično, odugovlačila sa odlukom da li želi da uđe ili ne.

U ostavi je bilo lepo i hladno, i Steksova se odlučnost pokolebala dok je otirao znoj sa čela.

„Taj će hrast sutra biti jedva nešto viši”, rekao je Smaragdnoj, koja se sklopčala na peći i delovala kao da je spremna za još jednu dremku. Mačka sa sivim prugama zadovoljno je zatvorila oči, zevnula i počela da se liže između kandži.

„O, pretpostavljam da si u pravu”, rekao je Steks. „Posao obavljen danas znači slobodno vreme sutra. Hm. Pitam se gde sam to čuo. To svakako nije nešto što bi otac ili baka rekli. Obavi posao danas da bi sutra mogao da obaviš još posla. To više liči na njih, zar ne?”

Kovčeg sa alatom otvorio se uz škripu šarki, otkrivajući svoj pažljivo razvrstani sadržaj: mačevi i sekire pored lopata i motika. Bilo je tu nekoliko oklopa, tobolaca sa strelama i namotaja tetiva. Baštenske makaze ležale su pored kompasa i dasaka od egzotičnog drveta koje je sa svojih ekspedicija doneo Steksov otac.

Steks je izabrao sekiru sa dijamantskim sečivom, proverio joj oštrinu i brzo povukao prst. Prebacio je sekiru preko ramena, drugarski pomazio Emerald iza ušiju, i krenuo ka stražnjim vratima. Razmišljao je da li da sa nosača za oklop u sobi sa trofejima uzme i dijamantski štitnik za grudi ili barem kacigu, ali je odmah odustao od te ideje. Već mesecima nije video nijednog kripera na grebenu, dan je bio neprijatno vreo i bez oklopa, a i sekira će sigurno biti dovoljna zaštita od bilo kakve neočekivane opasnosti.

„Mada sekira neće biti prava alatka za taj posao, zar ne?“, upitao je Antracit, koja je kaskala po travnjaku pored njega, visoko podignutog repa. „Baka bi pobesnela sada!“

Steks je sa grižom savesti bacio pogled ka senovitom mestu u vrtu na kojem su stajali nadgrobni spomenici Kamenorezaca, ali nekoliko minuta kasnije izašao je na vrh grebena, čkiljeći ka suncu, koje se sada već približavalo horizontu. Pred njim je bio hrast – mlado drvo, tek nedavno izraslo iz sadnice kako bi se probilo kroz hlad breza i pružilo svoje grane ka suncu.

„Bojim se da si na pogrešnom mestu“, rekao je Steks glasom punim izvinjenja, blago potapšavši mladi hrast i osvrnuvši se kako bi se uverio da je Antracit odabrala mesto za dremanje koje je bilo na bezbednoj udaljenosti. Zamahnuo je sekirom prema hrastovom stablu, duboki, teški *tup* odjeknuo je sa brda i odbio se o blistave belo-ružičaste zidove kuće. Još nekoliko udaraca i oborio je drvo, što mu je omogućilo da se okrene sečenju grana i skidanju lišća, sve dok nije stao na panj, obilato se znojeći, okružen otpacima od lišća i strugotinom.

„Prilično dobar posao za jedan dan, hm?“, rekao je Steks Antracit, koja je odgovorila tako što se protekla i pomerila malo dalje u potrazi za suncem. Steks je skočio sa hrastovog panja, sasekao ga i počeo da skuplja drva koja je nasekao, veselo zviždućući sve dok mesto na kojem je hrast stajao nije bilo čisto i uredno. Možda je to samo umišljao, ali Steksu se činilo da već vidi kako trava raste preko ogoljene zemlje.

Sunce je sada dodirivalo daleka brda na zapadu, a njegova svetlost je prošarala mirnu površinu mora ružičastom i

narandžastom bojom. Senke su se vukle preko stražnjeg vrta, napredujući ka veselim svetlima kuće.

„Vidim da ćemo ipak ići na večernje plivanje”, rekao je Steks, stavivši sekiru u futrolu.

Pre plivanja je nahranio mačke, dodao hrastove cepanice u zalihu drva u kući i vratio dijamantsku sekiru na njeno mesto u ostavi. Razmišljao je da li da na bazen ponese i jedan od očevih mačeva, ali je odustao; vrt iza kuće bio je dobro osvetljen, a u malo verovatnom slučaju nevolje, vrata sobe za bacanje čini bila su dovoljno blizu.

I tako je Steks bezbrižno dremao u bazenu, sa laktovima na poliranom dioritu, dok su se mačke igrale u vrtu, a zvezde polako kretale na nebu iznad njih. I, kao što je i predvideo, nije došlo ni do kakve nevolje.

Bila je to poslednja noć u kojoj je to mogao da kaže.